

[Melchior]

og ikke er lagt op til at skulle munde ud i nogen vedtagelser.

Der var også en klar divergens imellem fru Birte Weiss' udtalelser og ministerens. Ministeren sagde i indledningen, at han, til trods for at man måske kunne sige, det ikke var det rigtige tidspunkt, alligevel var glad for, at debatten var rejst, fordi den ville have de og de værdier. Men det er kun rart at se, at man ikke skriver hinandens taler, så der kan forekomme sådan noget. Jeg vil altså bare holde på, at ministeren har mere ret.

Jeg tror også, ministeren har mere ret, end hvad medlemmerne de ærede fru Birte Weiss og Mette Madsen her har fremført om de konservatives ændrede holdning. Jeg synes, at begge partier, måske allermost fru Mette Madsens parti, skulle være lidt forsigtige, skal vi sige et års tid fremover med at bebrejde nogen, at de har skiftet holdning til noget. Jeg tror nok, at venstre har sat en foreløbig uslagbar Danmarksrekord: det er knap et år siden, at venstres daværende gruppeformand, nuværende medlem af regeringen, erklærede, at en regering mellem socialdemokratiet og venstre var en naturstridig ting. Naturen ændrede sig ikke indtil august, men det gjorde venstre. Vi driller så lidt som muligt med den slags ting, når vi lytter til stribevis af ordførere, der står her og siger om erhvervsmæssige forslag: ja, vi ville så gerne, og vi mener egentlig, men I ved jo godt, at vi ikke kan. Det er ikke lige nøjagtig sådan, de siger, men det er det, der ligger bag ordene. Men når så andre finder saglige argumenter for at variere, for at ændre deres standpunkt, ikke mindst efter at have set en idékonkurrences resultater og set, at denne idékonkurrence ikke har givet den idé, som det måske også var utopi at vente på, den idé, som kunne forene de tre kunstarter på en ny, tidligere utænkt måde, ja, så er det vel tilladeligt at skifte standpunkt. Skulle vi ikke hellere diskutere, om det nye standpunkt er bedre end det gamle, end diskutere, hvorvidt man har lov til at skifte standpunkt?

Vi har også skiftet standpunkt – og det er en svær proces, men fru Mette Madsen kommer også til at gennemgå den – med hensyn til at gå fra tripeldriften på Kgs. Nytorv. Når jeg siger skiftet standpunkt, mener jeg ikke, at vi har lagt os fast endnu – og det har jeg heller ikke fornemmelsen af at det konservative folkeparti har – men vi har bare set, at

vi må åbne for nogle flere muligheder og perspektiver, før der træffes en beslutning, og det er det, denne debat bl. a. skal tjene til.

For mig som person har det været en årelang svær fødsel at skille mig af med tanken om denne tripeldrift, for jeg bor i nærheden af Det kgl. Teater, og jeg hører til dem, der første gang kom i teatret på en søndag eftermiddag til Elverhøj, og I ved nok alt det dér. Jeg er blevet opflasket med, at sådan skal det være, og det er herligt, og jeg har syntes, det er herligt, og jeg elsker stedet, også når jeg ikke kommer der, og tror, at det har været af uvurderlig værdi. Så det har været en svær beslutning, som har været langsomt på vej.

Men ny overvejelse og netop idékonkurrencens delvis negative resultat, altså især på det punkt, som jeg her er inde på, har overbevist os om, at det, at man har noget enestående i verden, ikke i sig selv er bevis for, at det bør bevares. Den lille Havfrue, som er enestående, vil vi ikke hugge hovedet af hverken første gang eller anden gang – lad hende endelig blive, hvor hun er – men Det kgl. Teater er jo en ting under udvikling, det andet er en statue, det skal Det kgl. Teater jo ikke blive til.

Ministeren siger i sin redegørelse, at det er »et dansk tilbud til det internationale kunstneriske samarbejde«, altså netop at vi her har noget, andre ikke har. Ja, det er de andre søreme også opmærksom på, og der har da også været i hundredvis og tusindvis af teaterledere og instruktører og skuespillere og kritikere på besøg for at studere vores kongelige teater. Men må det ikke mane til eftertanke, at der ikke er nogen, der efterligner os? Der bygges jo nye scener, en ny Metropolitan Opera, en ny gigantopera i Sydney. Hvorfor efterligner de ikke dette strålende, elegante, inspirerende eksempel fra Danmark? Alene det, at en ting er gammel, er jo ikke nogen tilstrækkelig argumentation for at bevare den. Lad os igen vende os til udlandet: dér laves jo fremragende forestillinger inden for opera, ballet og skuespil på gamle institutioner og på nye scener, store, kæmpestore, mindre og små, og vi kan ikke sige, at vi er langt bedre end nogen af de andre.

Jeg tror derfor heller ikke, at dette leder til, at tripeldriften er en lyksalighed, som for enhver pris må bevares, og at noget meget alvorligt vil gå tabt, hvis vi opgiver den. Det kgl. Teater byder sandelig også på strålende,